

**Olofson í Ólav-
søku prædikuni:**

Boðini eru Guðs spegil

*–tey avdúka okkara synd. Spegla
tær tí í boðunum, tí tað er bert har,
at syndin verður avdúkað. Við at
viðganga syndina, kann ein fáa
fyrigeving. Júst við syndanna fyri-
geving hevur ein møguleika at
leggja tað gamla afturum og byrja
av nýggjum, segði hann*

Retfærdighed løfter et folk

Jesús taler nu åbent til sine disciple om sin lidelse, død og opstandelse. Peter hører Jesu ord, men hører dog alligevel ikke alt, hvad Jesus siger. Men hvad han hører, det vil han ikke høre tale om. Hører vi, hvad Jesus siger, og vil vi høre tale om alt, hvad Jesus siger? Peter skulle nok belære Jesus: Du skal ikke gå korsets vej. Men Jesu svar til Peter er: Du kommer ikke uden om at gå korsets vej, dersom du vil følge mig.

På rejse

Tre ting er nødvendige, når vi skal på rejse.

For det første må vi sige farvel – og på samme måde kommer ingen af os udenom at sige farvel til selvet, det gamle selviske menneske, hvis vi vil følge Jesus. Farvel til selvet, og velkommen til Jesus som Herre og Konge i vort liv.

For det andet må vi tage vor rejsebagage med, og det er det kors enhver Jesu di-

scipel må bære, netop fordi han er Jesu discipel.

For det tredje skal rejsen foretages d.v.s. vi skal følge Jesus efter. Gå i hans fodspor. For Jesus kalder ikke beundrere eller tilskuere, men efterfølgere.

Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

Den, der viger udenom korsets vej, mister livet, den, der vandrer korsets vej, vinder livet. Kun på korsets vej kan vi følge Jesus efter.

Men på korsets vej, og netop der, er vi beskyttet og beskyttet, af det blod, der randt på Golgathas kors. Hvor tungt end det kors kan være, du skal bære som Jesu discipel, så kan det ikke knuse dig, for på Golgathas kors lod Jesus sig knuse for din skyld (Es. 53,5).

Korsets nødvendighed

Men hvorfor er korsets vej nødvendig?

Hvorfor måtte Jesus gå korsets vej?

Han gik korsets vej, fordi han ikke kunne holde ud at se os gå fortabt. Den, der ikke elsker, kan stille og roligt være tilskuere til andres undergang i synden. Den, der ikke elsker, kan stille og roligt lade andre leve i synd, for det kommer jo alligevel ikke mig ved. Enhver er vel sig selv nærmest.

Men Gud, han er kærlighed, og derfor blander han sig i vores liv, derfor dømmer og straffer han synden, og derfor går han selv i Jesus Kristus ind under dommen på Golgathas kors, for at vi i troen på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv i ham.

Gud er kærlighed. Og om kærligheden lyder det i 1. Kor. 13, at den er langmodig, mild, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, o.s.v. ... og så kunne vi lige så stille og roligt ende der, hvor kærligheden gik hen og blev sin egen modsætning. Kærligheden som en veg, ligegyldig, ja, dømmisk størrelse. Og sådan bliver vor tale om kærlighed, hvis vi glemmer, at disse ord gælder i forhold til den elskede. Ikke i forhold til den, der vil gøre den elskede fortræd. Kærligheden er ikke langmodig og mild overfor den, der vil skænde, pine, ødelægge og dræbe den elskede. Der er kærligheden skrækindjagende og frygtindgydende.

Kærligheden betyder hengivelse til den elskede. Derfor er kærligheden langmodig, mild, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag. Men kærligheden er også et værn om den elskede. Derfor er kærligheden frygtindgydende og skrækindjagende.

Satan og synden vil skille og skille mennesket fra Gud. Derfor er kærligheden skrækindjagende og frygtindgydende overfor synden. Derfor er Guds dom over synden og over Satan. Gud vil ikke, at der sker hans elskede nogen fortræd.

Men kærligheden betyder også hengivelse til og for den elskede. Derfor gav Jesus sig hen for vor skyld

for at sone vor synd. Derfor er korset på en og samme gang Guds dom over synden, og Guds kærlighedserklæring til synderen.

Den, som ikke kendte til synd (nemlig Jesus), har han (nemlig Gud) gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. (2. Kor. 5,21).

Lad lys være lys og mørke være mørke

Satan, han, der var indsigtsens segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed, han, der var en salvet, skærmende kerub, han lagde sin herlighed og pragt øde, i hovmodet sejrede, han ville være lig den Højeste. Satan, en engel i herlighed og pragt, blev Guds modstander, en falden engel, og med i det fald søgte han at rive alt og alle. Alt godt, alt stort, alt skønt ønsker han at smadre og lægge øde. Renhed, sandhed og kærlighed ønsker han at smadre og lægge øde. "Ve dem, de kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og

lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt" (Es. 5,20). Men det er det, Satan vil, og det er det, vi skal gøre: kalde ondt for godt, og godt for ondt, gøre mørke til lys og lys til mørke, gøre beskt til sødt og sødt til beskt. Men ve dem, der gør det, siger Herren.

Satan kalder ondt for godt og godt for ondt, sandhed for løgn og løgn for sandhed, kærlighed for kulde, smålighed og snæversyn for kærlighed. Han sagde: Mon Gud har sagt?

Han siger: Mon Gud har sagt: Du må ikke have andre guder? Og mennesket frygtede og elskede ikke Gud, men tog sig andre guder: afguderne, sig selv, mammon, magt og ære. Derfor blev Jesus naglet til korsets træ.

Han siger: Mon Gud har sagt: Du skal holde hviledagen hellig? Og mennesket frygtede og elskede ikke Gud, men brugte hviledagen til alt andet end at samles om Guds Ord. Derfor blev Jesus naglet til korsets træ.